

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szokoly Endre

Cím: Hajnali séta a Ligetben

Forrás: Az Újság

Bp

(Hely)

1924. 7. 20.

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Városliget

Idő

"1924"

Hajnali séta a ligetben.

Már nincs romantika, csak razzia. — Üresek a bokrok és a padok. — Nincs énekszó és jókedv, csak a madarak dalolnak.

— Záróra, urak! — kiáltja a főúr és az emberek kint vannak az utcán, a kellemes nyári éjszakában, a csillagos ég alatt és csaknem békebeli fényt ontó ivlámpák világításában. Mit lehet csinálni ilyenkor, ha még nem álmos az ember? Néhol talán van záróameghosszabbítás, de üres a zseb. Gyerünk ki a ligetbe. Gyalog.

Itt megint, mint minden második riportban jönnek a reminiscenciák. Mert a ligeti hajnal nagy dolog — volt. Kocsikorzó a Stefánián, le a Viztoronyig, vagy azontul is, jókedvű és hangosan éneklő csoportok az utakon, szerelmes párok a padokon. Reggel felé minden mámoros nő a Vajdahunyad várának udvarába sietett, hogy beülhessen a jó öreg Anonimus ölébe, vagy a gróf Károlyi mellé a márványpadra és a bátrabbak — megint bocsánatot kell kérnem — meg is ölelték a jéghideg szobrokat. Ha az ember egyedül ment is ki a ligetbe, biztos, hamar talált ismerősre. Sőt vad idegenek is pezsgős palackot, vagy konyakos üveget nyújtottak feléje, hadd igyon mindenki. Így volt ez még tavaly is, éppenugy, mint békében. De most egészen elnyárspolgárisodott a liget. Fél háromkor már alszik az egész. Mintha belefáradt volna ez a derék ősrégi pesti lump a sok átmulatott éjszakába, vagy mint ha méginkább delirium tremensbe esett volna és most elnyúlik az Állatkerttől az István-utíig mozdulatlan csendben. És ennek is talán az a rossz tőzse, illetve a gazdasági krízis az oka. A ligetet is megszanálták.

Elbolyongtam egyedül a ligetben. Tíz percig mentem már a Stefánia-uton és még egy kóbor kutyával se találkoztam. Végre a Kolegerszky előtt szembe jött egy rendőr. Köszöntünk egymásnak, mert sütött a hold és ilyenkor nagyon barátságosak az emberek egymáshoz éjszaka a kihalt ligetben. Sőt meg is kérdeztem a liget rendjének derék őrét, mi az, hogy így elcsendesült a liget?

— Ja kérem, ezen már én magam is gondolkodába estem, — felelte a derék ember. — Még télen is többen csavarognak erre, mint most egy-egy hétköznapon. En úgy vélekedek, hogy a raziától félnek, minthogy az most gyakran van erre. Nyáron ugyanis, minden tolvaj itt alszik a padokon, vagy a bokrokban. Meg aztán nagy erkölcselenségek is szoktak előfordulni. Az idén már volt vagy négy-öt razzia, az riasztja el őket. A mulatók-

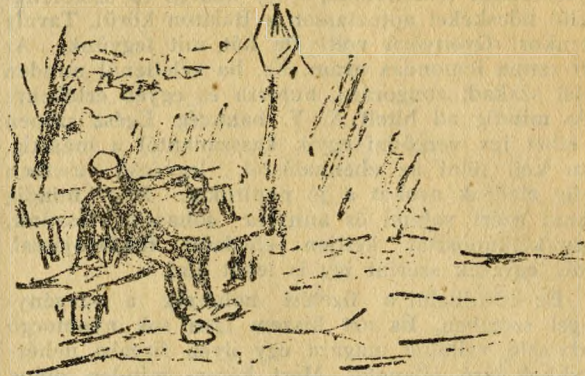

ból is korán mennek haza. Még olyankor, amikor jár a villamos. De ha reggelig van nyitva valamelyik, hát akkor se sokan lehetnek benne, mert kevés ember jön részegen akár gyalog, akár kocsin erre. Egyébként szombat, meg vasárnap az más, olyankor még is van némi élet.

Tovább sétáltam és bizony nem láttam senmi feljegyezni valót. A liget szélén egy padon ül egy ember és szunyókál. Nagyon rendes ember. El is meséli, hogy a nyitást várja egyébként, saját lakása van a nyolckerületben és pincér egy ligeti vendéglőben. Reggel megint ott kell lennie, azért nem megy haza. Kimentem a Hermina-utra, ahol egymás mellett vannak a nyári mulatók. Az egyikben éppen záróra reggel ötkor. Előtte hat automobil áll és a kocsisok jóízűen alszanak. Bent a helyiségben tíz nő és husz férfi szomorkodik. Szinte sirva vigadnak, holott különösen a férfiak nagyrésze ezzel még nehezen kvalifikálhatja magát fajmagyarnak.

Az Angol-park sötét és csendes, mint egy temető. A

vurstli bódéiban már tizenkét órakor kialszik a lámpa. A leeresztett redőnyök mögött akár uridivat bolt is lehetne. A mutatványos telep utcái különben hajnal felé olyan előkelően csendesek, akár a Vári-utca éjfel. Csak a hinta alján horkol egy öreg ember

— En vagyok az éjjeli őr! — mondja hivatalos komolysággal, amikor felkeltem. Elmagyarázza, hogy ő vigyáz az összes bódékra. De nincs dolga. Mert hiszen olyan gazember, aki a ligeti mutatványosokat akarván megkárosítani, talán egy sínes a fővárosban.

Az állatkertben panaszosan rikoltoz egy páva és valahonnan éles kakasszó hallik. Már szürkül. A ligeti tó hidjánál két nő megy előttem. Két kis táncosnő a nyári mulatóból. Nincs férfikísérőjük, gyalog mennek és nagyon gyorsan. Versenyt gyalogolnak a poros uton.

Hosszu bottal a kezében jön a lámpaoltogató és szorgalmasan oltogatja a lámpákat, mert már világosodik. Közben beszél is velem.

— A Dembinszky-utcában lakom, — mondja nagy büszkén. — Háromszobás lakásban. A lányom zongorázik. Kottából kérem.

Már felbukik a nap. Nem lehet leírni milyen szép a napkelte a ligetben. Színárnyalatok táncolnak a fákon, a fűvön, a szobrokon és az égen. És egyszerre felharsannak a madarak. Vigan fütyülnek a rigók, csiripelnek a verebek, bugnak a gerlék és nevetve kárognak a varjak. A liget kinyújtózik és egy nagyot ásit. Kitér a száját és magába fogadja a koránkelőket. Munkásemberek sietnek a gyárakba, hönök alati újságpapírba csavart annivalóval és vasutasok a Rákos-rendezőre, kezükben kis bőrtáskát lólának. Benépesednek a ligeti utak.

A nap már fenn van. A villamosok vigan csilingelnek. A ligetben reggel van.